

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

Bfv.III.395/2010/5.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2010. év október hó 12. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az önbíráskodás büntette miatt J.Cs. és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a Cs.Cs. II. rendű terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva az Ózdi Városi Bíróság 3.B.155/2007/42. számú ítéletét, illetőleg a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 7.Bf.1716/2008/15. számú végzését Cs.Cs. II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

Cs.Cs. II. rendű terheltet az Ózdi Városi Bíróság a 2008. szeptember 18-án kelt 3.B.155/2007/42. számú ítéletével társtettesként elkövetett önbíráskodás büntette miatt 1 év 8 hónapi börtönbüntetésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte, egyben elrendelte a Miskolci Városi Bíróság 2005. június 26-án jogerős végzésével kiszabott 10 hónapi, 3 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is.

Az ítélet ellen a II. rendű terhelt és védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A másodfokon eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a 2009. április 20-án jogerős 7.Bf.1716/2008/15. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A bíróság által megállapított tényállás a következő.

B.K.B. III. rendű terhelte 2007. év elején pontosan már meg nem határozható időpontban megbeszélte Cs.Cs. II. rendű és J.Cs. I. rendű terhelttel, hogy megszerzik P.Á.-tól azt az 5000 dollárt, amellyel P. a Kanadában élő F.S.-nek tartozik.

A terheltek 2007. január 7-én felkeresték P.Á.-t az O., B. út 6. szám alatti lakásán, és beültették a személygépkocsiba, és miközben H. község felé tartottak, felszólították, hogy fizesse ki a tartozását. A sértett kijelentette, hogy nem tartozik F.S.-nek semmivel, ezért nem is fizet ki semmit részükre.

Ezt követően előbb a III. rendű terhelte, majd a II. rendű terhelte fenyegette meg a sértettet. Utóbbi terhelte közölte, hogy ő személy szerint 10.000 dollárt kapna, ha eltörné a sértett lábát.

Mindezek hatására P.Á. a gépkocsiban írt egy nyilatkozatot, amelyben elismeri, hogy 5000 dollárral tartozik F.S.-nek, és azt január 8-án kifizeti a III. rendű terheltnak. Ezt követően a terheltek a sértettet visszavitték a lakására.

P.Á. másnap, 2007. január 8-án feljelentést tett a rendőrségen, így a rendőrök is jelen voltak a pénz átadására megjelölt helyszínen.

A parkolóban a III. rendű terhelte kijelentette a sértettnek, hogy amennyiben nem fizeti ki a pénzt, „át kell gondolnia az életét”, míg a II. rendű terhelte azt, hogy „az 5000 dollár kifizetésével a nyugalmat vásárolná meg”.

A közbelépő rendőrök a terhelteket előállították a rendőrkapitányságra, ahol kihallgatták őket. Délután az I. rendű terhelte telefonon felhívta P.Á.-t és közölte vele, hogy „a tartozás nincs elfelejtve, és ha azt akarja, hogy békén hagyják, az 5000 dollárt ki kell fizetnie”.

Újabb találkozót beszéltek meg az ó-i Ú. téren lévő pizzeria előtti területre, ahol a sértett 620.000 forintot adott át az I. rendű terheltnak, akitől azt a rendőrség lefoglalta, és a sértettnek kiadta, így az okozott kár teljes egészében megtérült.

A jogerős határozattal szemben a II. rendű terhelte védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt.

A védő okfejtése szerint a II. rendű terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jogszabályok megsértésével került sor, mivel a terheltek részéről elhangzott kijelentések nem merítették ki a Btk. 138.§-ában meghatározott fenyegetés fogalmát. Nem helyeztek kilátásba olyan súlyos hátrányt, amely alkalmas lett volna arra, hogy a sértettben komoly félelmet keltsen, ezért a védő a II. rendű terhelt felmentését indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség a BF. 1349/2010. számú átiratában az indítványt alaptalannak tartva a megtámadott határozatok hatályában fenntartását indítványozta.

A nyilvános ülésen a védő írásbeli indítványát változatlanul fenntartotta, kiemelve, hogy a II. rendű terhelt részéről elhangzott kijelentések jelentéktelen súlyúak és komolytalanok voltak, így nem lehettek alkalmasak arra, hogy a sértettben komoly félelmet keltsenek.

A Legfőbb Ügyészség képviselője írásbeli indítványával egyezően, a megtámadott határozatok hatályában fenntartására tett indítványt.

A felülvizsgálati indítvány az alábbiak szerint nem alapos.

A Btk. 273.§ (1) bekezdésben írt önbíráskodás büntetettét az követi el, aki jogos vagy jogosnak vélt vagyoni igény érvényesítése végett mást erőszakkal vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy valamit tegyen, ne tegyen vagy eltűnjön.

A Be. 423.§ (1) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálat során irányadó tényállás szerint az ügy három terheltje abban állapodott meg, hogy a sértettől egy általuk jogosnak vélt tartozást hajtanak be. Ennek végrehajtása érdekében ültették be egy személygépkocsiba a tartozását vitató sértettet. A gépkocsiban a III. rendű terhelt kijelentette, hogy jobban tenné, ha fizetne, míg a II. rendű terhelt a vonakodó sértettel közölte, hogy ő „10.000 dollárt kapna, ha eltörné a sértett lábát”.

Mindezek hatására a sértett a terheltek követelésére egy tartozáselismerő nyilatkozatot írt, amelyben azt is vállalta, hogy már másnap kifizeti a pénzösszeget.

A Btk. 138.§-a szerint a fenyegetés olyan súlyos hátrány kilátásba helyezése, amely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen.

A fenyegetés azonban nem csupán a sértettel szemben kilátásba helyezett hátrány verbális és nyílt megfogalmazásával, hanem indirekt módon, olyan tények burkolt és áttételes közlésével is megvalósítható, amelyekből a sértett számára egyértelműen levonható

az a következtetés, hogy a követelés nem teljesítése számára milyen súlyos hátrányokkal járhat.

Az ezzel egyidejűleg megteremtett fenyegető helyzet, a három terhelt fizikai jelenléte, a huzamos autóztatás, a fenyegető kijelentések és burkolt célzások oly mértékben növelték a sértett fenyegetettségének érzetét, hogy akarata ellenére elkészített egy olyan tartozást elismerő, és másnapi fizetést vállaló nyilatkozatot, amelyre a gépkocsiban történő beszállását követően még nem volt hajlandó, sőt a rendőri intézkedést követő ismételt felszólításra a követelt pénzt ki is fizette.

Ennek megfelelően az alapügyben eljáró bíróságok az anyagi büntető jogszabályok helyes alkalmazásával állapították meg Cs.Cs. II. rendű terhelt bűnösségét, és minősítették a tényállásban írt cselekményét társtettesként elkövetett önbíráskodás büntettének, ezért az ítéletek megváltoztatására és a terhelt felmentésére nincs törvényes lehetőség.

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 423.§-ának (5) bekezdése alapján, a Be. 416.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti felülvizsgálatot elvégezve nem észlelt abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést sem, ezért az alaptalan felülvizsgálati indítványra figyelemmel a megtámadott határozatokat a Be. 426.§-a alapján hatályában fenntartotta.

A fellebbezés és a felülvizsgálat kizártságára, valamint az indítvány megismétlésének tilalmára vonatkozó figyelmeztetés a Be. 3.§-ának (4) bekezdésén, illetve a 416.§ (4) bekezdésének b) pontján, továbbá a 418.§ (3) bekezdésén és a 421.§-ának (2)-(3) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2010. október 12.

Dr. Akác Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Márki Zoltán s.k. bíró.

A kiadmány hitelül:

írnok

MV